Αντη Κανάκη

"Μεσαρίτικα κι άλλα μοτίβα"

Παρουσίαση

Δείγματα από την τελευταία δουλειά του μας έδωσε πρόσφατα ο γνωστός κύπριος λογοτέχνης Αντης Κανάκης. Κάτω από το λακωνικό, συμπυκνωμένο τίτλο **"Μεσαρίτικα και άλλα μοτίβα"**, ο ποιητής στεγάζει τους προβληματισμούς, τις αισθησιακές ανησυχίες αλλά και τις ακριβές αναμνήσεις από τον απέραντο κάμπο της κατεχόμενης σήμερα Μεσαορίας, που τον αγκαλιάζουν και τον συντροφεύουν συνεχώς σ' αυτά τα δίσεχτα χρόνια της προσφυγιάς:

Γη της Μεσαρκάς.
Μάνα που μ' απλοχεριά
μας μοιράζεις το γλυκό
ψωμί σου.
Και τη δίψα μας έσβηνες
με το κρύο νερό
του βαθιού πηγαδιού σου.
Γη της Μεσαρκάς που με
τ' αλαφρό σου χώμα
αιώνια σκεπάζεις
και κρατάς σφιχτά στην
αγκαλιά των προγόνων μας
τα κόκκαλα.
Γη της Μεσαρκάς
Ποιος θα μας σκεπάζει
ποιος θα μας αγκαλιάζει
Εμάς
στην παγωνένη
βαρυχειμωνιά
όταν θα πλαγιάσουμε
στης προσφυγιάς μας
το παράπτηρμα
για το στερνό μας ύπνο.

Γράφει σχετικά με τη συλλογή στον πρόλογο του βιβλίου ο φιλόλογος Γιώργος Κιτρομηλίδης:

"... Στα Μεσαρίτικα ο ποιητής θυμάται και ξαναζει παλιές, καλές ειρηνικές εποχές, εκφράζει τη νοσταλγία του για την πατρική γη, το κατεχόμενο σήμερα χωριό του, την Αγκαστίνα και γενικότερα τη Μεσαορία, διατυπώνει με τον ποιητικό του τρόπο την αγάπη του, τους δεσμούς με τη γη του και την παράδοση, εκφράζει την πίστη για το γυρισμό στις κατεχόμενες πατρογονικές μας εστίες.

Ο ποιητής αναφέρεται ακόμη στο θέμα της ειρηνικής συμβίωσης μας με τους Τουρκοκύπριους πριν να έλθουν τα πρώτα

σύννεφα της καταιγίδας του 1974.

Μέσα από τα ποιήματα της πρώτης ενότητας εκφράζονται ακόμη η θλίψη, ο πόνος, η έντονη διαμαρτυρία, η απόλυτη καταδίκη του εγκλήματος, οι ανησυχίες για το παρόν και το μέλλον του τόπου μας. Παράλληλα όμως εκφράζονται η αποφασιστικότητα για αγώνα, η ασιοδοξία, η ελπίδα για καλύτερες μέρες..."

Ο άσβεστος πόθος για επιστροφή αποτελεί το κυρίαρχο, το πλέον ζωντανό, έντονο στοιχείο της ποιητικής συλλογής:

Οι μέρες φεύγουν.
Οι νύχτες έρχονται
Και μένουμε μόνοι
στη σιωπή της αιγής
στο βουητό του
μεσημεριού
μ' ένα στίχο να κρέμεται
στα χείλη
κι οι άνθρωποι έρχονται
και φεύγουν
Φθινόπωρο, το δειλινό.
Κι εμείς περιμένουμε
ξένοι
στον πέτρινο βοηθό
συνοικισμό
να περάσει και τούτος ο
χειμώνας...
Ίσως την ερχόμενη άνοιξη
ανθίσει η τριανταφυλιά
που φύτεψε η μάνα μας
στην αυλή του σπιτιού
μας
πριν το μισερό.

Τα "άλλα μοτίβα" που εμφανίζονται σαν μια προσθήκη στον κύριο κορμό της συλλογής, αποτελούν ένα διάνθισμα από τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς που γυροφέρνουν τον ποιητή, δοσμένες όμως μ' ένα ύφος προσωπικό, μ' έντονα τα στοιχεία της φιλοσοφικής

διάθεσης:

Περαστικοί είμαστε
αποδημητικά πουλιά
που πίσω δεν γυρνούμε
για ένα ταξίδι ήτανε
της μοίρας μας να
γεννηθούμε.

* * * *

Είμαστε βροχής σταγόνα
που πέφτει σε ξεραμένο
χώμα.
Κι όλ' η ζωή μας μια
γραμμή
από τον ουρανό στη γη.

* * * *

Λουλούδι είμαστε που
την αιγή ανθίζει
τη μέρα θραμβευτικά
πανηγυρίζει
μα η αγρια νύχτα έρχεται
τα πέταλα του να
μαδήσει.